

Arthur Rimbaud: Au cabaret vert
přel. Svatopluk Kadlec 1979
V ZELENÉ HOSPODĚ

V pět hodin večer

Šest dní jsem o štěrku cest dral perka bez ustání
a sedmý k Charleroi jsem došel navečer.
V *Zelené hospodě* mi dali na mé přání
chléb s máslem, nažluklým, a šunku, chladnou, žel!

S nohama pod stolem, zeleným jako tráva,
spokojen hleděl jsem na obraz čalounu.
A bylo rozkošné, když dívka usměvavá
dvou očí uhlíků a ňader melounů

– takovou hubička tak snadno nepoleká! –
mi z něho podala chléb s máslem s vůní mléka
a teplou šunčičku na pestrém podnose,

růžovou šunčičku, česnekem navoněnou,
a nalila mi džbán svým pivem s bílou pěnou,
zlacenou sluncem dne již končícího se.

V říjnu 1870

ČTVERAČKA

Rozložen na křesle jak paša seděl jsem
v pochmurné jídelně starosvětského sídla,
vonící pakostem a čerstvým ovocem,
před mísou jakéhos snad belgického jídla.

Za hodů naslouchal jsem šťasten hodinám.
Vtom vrzly za tahu však dveře do kuchyně
a vešla služebná – důvod mi nebyl znám –
s rozpjatým fišátkem a s pentlí na ofině.

A přejíždějíc si konečkem malíčku
broskvově heboučkou růžovou tvářičku
a špulíc rozkošně svá dětská ústa stále,

upravovala stůl, pokrytý mísami.

Pak – jistě, abych jí dal pusu, šeptla mi:
„Zkus, prosím, chytla jsem v tvář průvan nenadále...“

V Charleroi v říjnu 1870

Arthur Rimbaud: Oa Bohéma
přel. Svatopluk Kadlec, 1979

MOJE BOHÉMA

Sem tam jsem chodíval, v dřevých kapsách pěsti.
Můj kabát taky byl už jenom ideál.
Tvůj vasal, Múzo má, pod nebem jsem se bral.
O jakých láskách já to sníval v tichém štěstí!

Jediné kalhoty mi praskly na noze.
Blouznivec Paleček, já cestou louskal rýmy.
Hospodou Velký Vůz v těch dobrých dobách byl mi.
Mé hvězdy šustily na modré obloze.

A já jim naslouchal za krásných nocí září,
sedaje na mezích a cítě rosu v tváři
jak víno ohnivé v maličkých kapičkách,

když s nohou na srdci, tak jako se svou lyrou,
jsem brnkal na gumy svých vetších perek s dřou
a básnil o překot ve fantastických tmách.

HAVRANI

Když z chladné louky nyní vane,
když v potmělých vesnicích
zpěv dlouhých Anděl Páně ztich,
spust se svých širých nebes, Pane,
již na kraj zimou odraný
rozkošné milé havrany!

Podivné vojsko přísných hlasů,
tvá hnízda ostrý vítr ztek.
Na březích dlouhých žlutých řek,
na kalváriích z dávných časů,
na starých šachtách s prachem let
se rozptýlte a spojte hned!

Nad všemi poli po Francii,
kde mrtví dřímou svoje sny,
zaviřte, pravda, za zimy,
ať zavzpomíná, kdo vás mívá.
Náš černý ptáku, zveřej křik
a připomínej nám náš dík!